

БРОЙ 4 ГОДИНА XXIII 2015 г.

Християнска мисъл

ЦЕНА 1,50 лв.

Коментар за посещението
на папа Франциск в САЩ

Почти там?

стр.8-9

Размисли върху културните различия
между Глобалния север и Глобалния юг

Север срещу Юг

стр.4-5

ISSN 1310-8654

СЪДЪРЖАНИЕ

**ПОСЯГАМ КЪМ
КНИГАТА, КОГАТО...**

Литературен
конкурс на
издателство
„Нов живот“
стр.4, 12-16

**СЕВЕР
СРЕЩУ ЮГ**

Размисли върху
културните
различия между
Глобалния север и
Глобалния юг

Пастор
Стефан Стефанов
стр. 4-7

ПОЧТИ ТАМ?

Коментар за
посещението на
папа Франциск в
САЩ

Джон Брадшоу,
Adventist Review
стр.8-10

стр. 2

християнска мисъл

Издание на ЦАСД-България
Председател Венцислав Панайотов
Главен редактор: Теодора Николова

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“ №49;
тел. 840 62 53; e-mail: theonik@abv.bg ISSN 1310-8654

Тази година издателство „Нов живот“ отбеляза своята 80-годишна история. В тази връзка беше организиран литературен конкурс за есе на тема: „Посягам към книгата, когато...“ Ето и резултатите от него, заедно с наградите:

Първо място: Любомир Велев, София - четец за електронни книги и талон за безплатна книга по избор

Второ място: Анна Петкова, София -

ръчно изработен молитвен дневник в арт книжарница и талон за безплатна книга по избор

Трето място: Зорка Цалева - годишен абонамент за списание "Християнска мисъл" и талон за безплатна книга по избор

Поощрителна награда: Маргарита Цойкова - художествена фотография в рамка

В настоящия брой помещаваме отличните творби в конкурса.

Посягам към книгата, когато...

стр. 3

Първо място Любомир Велев, София

Ако имаше книга, която да описва целия свят, то човек би оставил всичко само за да намери тази книга, жадно да я отвори и да започне да чете. Да зададе въпроси, да открие отговори; да потърси и да намери; да е тъжен и да се развесели; да е паднал и да се изправи; да е заблуден, но да намери истината; да не вярва, но да намери любовта. Ако наистина има книга, която да ни подарява света, то какво съкровище бихме имали, ако я намерим, посегнем към нея и надникнем в един чуден свят?

А има толкова много книги. От-

както е възможно мисли и чувства, впечатления и преживявания да излязат от тясната обвивка на ума и сърцето, човек пише. И днес сме изправени пред неизмерим океан от книги. Стари и нови, модерни и остарели, интересни или не, научни и поетични, весели и тъжни, полезни и досадни.

И с все такъв копнеж, ден след ден, посягаме към книгите. Може да изглеждат различно, или да не са вече на хартия, но интересът към тях остава. Оцелели са хиляди години в свирепото единоростовство с картини и рисунки, с музика и звук, а днес и въобще с всякаква медия. Причината е сложна само за онзи, който не е посягал към книга, докосвайки сякаш едно специално писмо.

Продължава на стр.12

СЕВЕР СРЕЩУ ЮГ

РАЗМИСЛИ ВЪРХУ КУЛТУРНИТЕ РАЗЛИЧИЯ МЕЖДУ
ГЛОБАЛНИЯ СЕВЕР И ГЛОБАЛНИЯ ЮГ

Все съм си мислел, че световната църква това сме ние хората от Европа и Северна Америка. Но на сесията на Генералната конференция в Сан Антонио, Тексас, осъзнах каква малка част от световното членство представляваме ние.

Членската маса в Северна Америка е 7 %, а на Стария континент живеят едва 2% от всички адвентисти. Ако към всичко това добавим Австралия, Япония и Южна Корея, ще добием представа за така наречения Глобален север. Всички останали части на света представляват пък Глобалния юг. Тая картина, разбира се, е условна, но тя дава една обща представа за двата основни културни модела, които съжителстват в Църквата на адвентистите от седмия ден в наши дни.

В какво се състоят различията? Вероятно в много неща, но това, което най-рязко се усети по време на сесията на ГК, беше отношението към жените, към единството на църквата, към нравствените норми, а също и визията относно мисията.

Един китайски пастор сподели как се качил във влака и завързал разговор с жената, седяща срещу него. Тъй като заговорили

Много църкви учат не на нравствени принципи, а само на казуистични правила.

за Библията, мнозина около тях се заслушали и когато той спирал от време на време, го подканвали да продължи. В края на разговора пътниците от целия вагон се били скупчили да го слушат. И когато пасторът попитал: „Кой от вас вярва в Христос?“, всички вдигнали ръка.

Е, ние живеем в Европа (така започна докладът на Интеревропейската дивизия). Тук вие не можете да спрете някого на улицата и да го заговорите. Не можете да му предложите книга за Христос, защото той наистина смята, че няма нужда от нея. Хората не усещат нужда от нашата вест. Затова тук не можем просто да проповядваме. Тук трябва да бъдем много изобретателни и най-вече да служим ежедневно на нуждите на нашите съчовеци.

Големият сблъсък на двата културни модела намери своята кулминация в дебата и гласуването относно теологията за ръкополагането на жените. За северните народи това е културен проблем. За южните е морален. (Тук пак трябва да напомня, че понятията Глобален север и Глобален юг са твърде условни, защото във всяка от съответни-

те територии можем да срещнем църковни общности, цели конференции или даже съюзи, както и отделни индивиди, които по-скоро клонят към противоположния културен модел.)

В страните от Европа и Северна Америка жената отдавна е намерила своето равнопоставено място в обществения живот. Тук имаме силни примери на жени лидери на цели нации. Маргарет Тачър - министър-председател на Великобритания в продължение на 11 години. Ангела Меркел - министър-председател на Германия от 2005 година насам.

Знаете ли, че докато голяма част от европейските банки (управлявани от мъже) губеха милиарди, испанският колос Santander стоеше непокътнат? Банката се управлява от жена, Ана Ботин. Нейната банка не се нуждае от правителствени спасителни пакети, докато цялата икономика на Испания се сгромолясваше около нея.

Ето и някои любопитни факти за жени, оглавяващи сфери, които се смятат за традиционен мъжки:

Тереза Мей - Министър на вътрешните работи на Великобритания

Продължава на стр.6

Продължава от стр.5

Урсула фон дер Лайен - Министър на отбраната на Германия

Роберта Пиноти - Министър на отбраната на Италия

Жанин Хенис-Пласхерт - Министър на отбраната на Холандия

Примерите са много и това е средата, в която нашето (северно) мислене и светоглед са формирани. Опитът ни е убедил, че не е важен полът на лидера, а неговите личностни качества - морални и професионални.

Как стоят нещата на юг? Там традиционното мислене, в което патриархалният модел е доминиращ, определя ценностите в обществото и в частност - в църквата.

Преди време мой познат, който живее в Африка, сподели следното: Една от основните ценности за африканеца е силата. Тя е основен мотивационен фактор и висше благо, към което като цяло жителите на черния континент се стремят. Този факт обяснява голяма степен важността на единството в световната църква. Единството е сила. Единната църква е силна църква и всичко, което руши единството, води до отслабване на силата. Ето защо плурализъмът е чужд на този мисловен модел. Ако за северните народи единството и многообразието са важни, то за южните (имам предвид жителите на Африка) това е недопустимо. И когато Комисията за изследване на теологията за ръкополагането излезе с три становища, най-неприемливо се оказа онова, което предлага всяка дивизия да решава

съобразно с особеностите на своята култура дали да ръкополага жени за пастори или не.

Едно наблюдение на бразилския социолог Пол Фрестън върху политическото участие на евангелски християни в Третия свят хвърля светлина върху етичния свет на южните църкви. Той отбелязва многобройни примери за евангелски християни, които спечелват политически постове, но бързо се подхлъзват и изпадат в най-различни „скандали и нелепости“, свързани със злоупотреба с новооткритата от тях власт. Диагнозата му е следната:

„... много църкви учат не на нравствени принципи, а само на казуистични правила. Но когато легалистът (законникът), който зависи от правила, навлезе в сфера, за която неговата църква не е разработила правила, той става неуправляем. Това е една от причините, поради които много евангелски политици се подг на поквара - те са легалисти (законници) и следователно - хора без принципи.“ (Freston. Evangelicals and Politics in the Third World. 125-126)

Очевидно църквите в Глобалния юг са по-склонни към легализъм.

Вероятно отговорност за това носят и мисионерите от Севера, които са проповядвали и някои случаи продължават да проповядват по един законнически начин.

За мен Китай е един много ценен пример. Там се наблюдава едно особено съчетание на южен манталитет по

отношение на възприемчивостта към евангелието (обикновено големите църкви кръщават стотици нови членове всяка година) и северен манталитет по отношение на равнопоставеността на жените. В Китай 2/3 от църковните лидери са жени. През 2013 година там има 112 ръкоположени пастори, от които 20 жени. За първи път там ръкополагат жена за пастор през 80-те години на 20-ти век. Една от тия жени-пастори споделя, че в нейната

пионери установили, че съобразяването с културните особености е от огромно значение. Първото мисионско поле било Калифорния. Отивайки там, те пренесли своя начин на проповядване, като разпъвали големи палатки и канели публика. Резултатите обаче били обезсърчаващи. В богатата Калифорния (заради златотърсачеството) хората предпочитали да посещават публични мероприятия в зали, а не в палатки. Така

“Но когато легалистът (законникът), който зависи от правила, навлезе в сфера, за която неговата църква не е разработила правила, той става неуправляем.”

църква се провеждат по три кръщения на година, всяко с по 100 души. Тя ръководи 2 църкви (членовете на едната са 5000) и 55 групи.

Разбира се, и това се дължи на особеностите на китайската култура. Там около 3/4 от църковните членове са жени. Често в семинарите повече от половината студенти са жени. Освен това правителството поставя особен акцент върху равенството на мъжете и жените на работните места.

Още преди век и половина адвентните

че нашите пионери се съобразили с тяхната скъпоструваща култура и това им донесло успех.

По подобен начин им се наложило по-късно да се съобразят и с културата на Европа, на Африка и на всяко новооткрито мисионско поле. Може би е време да научим този важен урок от тях. А може би сме малко позакъснели?

Стефан Стефанов,
делегат на Генералната конференция - 2015 г.,
понастоящем пастор в ц.
Пазарджик

Членската маса в Северна Америка е 7 %, а на Стария континент живеят едва 2% от Всички адвентисти. Ако към Всичко това добавим Австралия, Япония и Южна Корея, ще добием представа за така наречения Глобален север. Всички останали части на света представляват пък Глобалния юг.

Почти там?

Коментарът е предназначава да показва богатството и разнообразието на мненията и отговорите на актуални теми. Той не съвпада непременно с гледната точка на редакторския екип на Adventist Review, нито на Генералната конференция.

стр. 8

Джон Брадишоу, говорител и директор на „Писано е“

Ако шофирате от Северна Каролина към Калифорния, вие най-вероятно пътувате по междуцатска магистрала 40.

Колкото и полезни да са крайпътните колчета, отбелязващи изминатите мили, които

подминавате по пътя, най-важните знаци са „потвърждаващи“: сини табели, които от време на време ви казват, че сте поели в правилната посока по верния път.

Бог често ни позволява да видим пророчески „потвърждаващи знаци“, които помагат на Неговия народ да види, че е на

Според центъра за проучвания Рев, броят на практикуващите християни в Съединените щати намалява с бързи темпове

верния пророчески път, устремен право напред към Второто пришествие на Исус.

Шестдневното „Апостолско пътуване“ на папа Франциск до Съединените щати е един такъв „потвърждаващ знак“.

„Стратосферната“ вече популярност на папата, проличава на фона на постоянното журналистическо отразяване, осигурено му от неспирните медии. Загълбочени, общирни профили на папа Франциск са публикувани от почти всяка голяма новинарска мрежа, а една кабелна телевизия пуска цял канал, посветен единствено на папската визита.

Още преди да измине първата му година като папа, списание Time го нарича „Папата на народа“. Журналист в секуларизирана Британия изказва мнение, че „дори атеисти трябва да се молят за този папа“, а виден американски спортен журналист заявява, че „този папа може дори да ме убеди да се върна в църквата“. The New York Times отбелязва, че Франциск е „постигнал уникално световно величие за кратко време“.

Докато броят на практикуващите християни в Съединените щати намалява с бързи темпове, според уважавания център за проучвания Pew държавата прегръща този консервативен религиозен водач. Една медия заявява: „Всеки тук, в Ню Йорк, е развълнуван за посещението на папата.“ Кабелна новинарска телевизия поздравява колега в ефир за „невероятното преживяване“, което тя има по време на нейната „уникална за живота възможност“ да пътува с папата. И докато християнството е повсеместно очерняно в медиите, този папа е посрещнат като рок звезда. Франциск е велик.

Краткият понтификат на папата се характеризира по-малко с доктринални учения и повече със състрадание. Франциск подчертава социалните и хуманитарните проблеми, като демонстрира смирение и добрина. Светът аплодира, когато 53-годишен мъж, който страда от обезобразяващо генетично заболяване, познато като неврофиброматоза, пътува до Ватикана, където е прегърнат от папа Франциск. Дори собственият му баща не го е докосвал, а самият той по-късно споделя: „Почувствах се като че бях в рая.“ Фотографията на папа Франциск, който целува татуирания крак на млад криминално проявен мъж в Рим, бързо обикаля света. Такива събития са правило в понтификата на Франциск, не изключение.

Папа Франциск разтърсва град Ватикана, като определя вестта на Римокатолическата църква като вест на милост, и по този начин превръща папството в по-отворена институция.

Продължава на стр.10

Папа Франциск разтърси Ватикана, като определя вестта на Римокатолическата църква като вест на милост, и по този начин превръща папството в по-отворена институция. Неговото решение да избягва двореца, а вместо това да живее в скромен апартамент в комбинация с неговата вече известна фраза „Кой съм аз, че да съдя?“, изминават дългия път към изграждане на ново лице на църква.

„Усилията ни трябва да бъдат насочени към възстановяване на надеждата, поправяне на злините, подновяване на посвещението и така да помогнем за доброто на както на отделния човек, така и на народите“, заяви папа Франциск пред Конгреса.

стр. 9

Папа Франциск отпрати към американския конгрес призив за действие относно климатичните промени, имиграцията, бедността и смъртното наказание, като представи нуждата САЩ да оставят настрана разделението и да преоткрият идеалите си.

По време на речта си аржентинският папа зае твърда позиция, за разлика от който и да е свой предшественик, срещу ксенофобията и призова имигрантите да бъдат приети. „Ние, хората на този континент, не се боим от чужденците, понеже повечето от нас някога са били чужденци.“

Почти там?

Продължава от стр. 9

Неговото решение да избягва двореца, а вместо това да живее в скромен апартамент в комбинация с неговата вече известна фраза „Кой съм аз, че да съдя“, изминават дългия път към изграждане на ново лице на църква, която години наред е петнена от скандали. Йезуит и главен анализатор на National Catholic Reporter споделя пред National Geographic: „Шеговито казвам, че бизнес училището на Харвард може да го покани да преподава пресъздаване на фирмени марки.“

Най-същественото във визитата на Франциск за Съединените щати няма да бъде това, което той ще каже или направи. Както Jerusalem Post съобщава: „Връзките на Ватикана с различни държави вървят мутно, църковните авторитети помнят историята и не прибързват.“ Най-същественото в тази папска визита е фактът, че тя изобщо се състоя.

Важно е да помним, че човекът, който сега посрещат като „най-великият лидер по морал в света“, е също и най-влиятелният политически лидер на планетата. Рим е едновременно църква и държава с политически амбиции, които не могат да бъдат отделени от нейните духовни идеали. Библията много отдавна вижда издигането на папството на глобална висота, като стига дори до предсказване на време, когато „цялата земя удивена отиде“ след църквата на Рим (Откро-

вение 13:3).

Благодаряването на папа Франциск не разкрива цялата история на неговия понтификат. Човекът, който пита „Кой съм аз, че да съдя“, е ръководителят на църква, която векове заема мястото на Бог на земята. Църквата на „папата на народа“ си запазва правото да прощава грехове, като Франциск гаже заявява, че църквата ще прости дори на жени, които са претърпели аборт - за кратко време и по лична преценка на нейните свещеници.

Дори диагонален прочит на Библията разкрива, че процението идва от Бог чрез Исус, а не от църквата чрез свещениците.

Като прибавим светото причастие, обетът за безбрачие, идолопоклонничеството, освещаването на неделята, ролята на традицията, кръщенето на деца, ролята на Мария и цялото множество други учения, започваме да разбираме защо цяла ера от историята - ерата на Реформацията - е наречена по името на движение, което застава против ученията на Рим. Франциск е невероятно популярният лидер на църква, която поставя себе си за господстваща духовна и политическа сила в света.

Съобщателката на църквата на ентисмите от седмия ден Елн Уайт пише преди много години, че протестантите в Съединените щати „ще се протегнат над бездната, за да

се хванат за римската мощ“ и че Америка „ще последва Рим в погаване на правата на съвестта“ (Великата борба, глава 36).

Тя също така пише: „Само да бъдат премахнати наложените ѝ сега от светските власти ограничения и Рим да възвърне предишната си власт, тиранията и преследванията ѝ ще се пробудят много бързо.“ (Великата борба, глава 35).

И докато някои може да игнорират тези ясни изказвания, съвременните събития показват, че те никога не са били по-актуални.

Докато светът вижда добър човек, насърчаващ човечеството да прави най-доброто, на което е способно, и докато някои чакат със затаен гръх Франциск да избяга от есхатологическата шапка, и двете групи пропускат да видят гората от пророчески дървета. Като избягват изкушението да се впуснат в предвидимото възхищение на някои по отношение на визитата на Франциск, протестантите трябва да са способни ясно да видят, че пророчествата за последните дни на земята са на път да се събъднат.

Бързо се насочваме на запад към Калифорния от Северна Дакота. Сините знаци казват „40 Запад“. И дори да не можем да видим крайпътните колчета за отбелязване на изминатите мили толкова ясно, колкото ни се иска, няма съмнение, че сме почти там.

През 2015 г. се навършват 800 години от подписването на Магна Харта.

Това е Великата харта на свободите, подписана от английския крал Джон Безземни, с която правата на феодалната аристокрация се защитават от действията на кралската власт.

Въпреки че в нея става дума само за неща като

земи, гори и измъщане на земи,

тя се счита за началото на демократичното конституционно право и за вдъхновител на Британската конституция, Конституцията на САЩ и Всеобщата декларация за правата на човека на ООН. Заради Магна Харта днес можем свободно да изповягаме вярата си и да избираме политици, които ще защитават тази свобода.

Процесът на влияние на Магна Харта е бил дълъг. Тя е била анулирана от Джон Безземни още в годината, в която била подписана, а впоследствие е потвърдена от трима други крале. През 15 и 16 век е почти забравена. Можем да помислим, че и българската демокрация има дълъг път и време за съзряване. Че един ден законът ще е за всички, престъпниците ще излежават присъдите си и никой няма да пребива психично болни в моловете.

Но ще събъркаме.

Великата харта е гала модел на мислене, който тогава не е съществувал, а днес можем да вземем на готово. В сегашни изчисления той се свежда до пет простички въпроса: Каква власт имате? От де я получихте? В чий интерес я упражнявате? Пред кого сте отговорен? Как да се отървем от вас? Ако ги зададете на човек с власт и той не може да отговори на някой от тях,

не живеете в демократична система.

Действието на Магна Харта в миналото и настоящите политически събития предполагат изводите, че никога не се знае колко дългосрочно влияние оказват колективните човешки дела и че парламентарната демокрация все още има накъде да се развива. Важното е да се осъзнае, че всеки един човек е част, пасивна или активна, в този процес на развитие.

Посягам към Книжката,

когато...

Продължава от стр. 3

А всъщност и писмата не са остарели, просто сме забравили емоциите и чувствата, които сме изпитвали пишейки и четейки ги, затваряйки един духовен свят в няколко реда. И така във всяка книга ние виждаме писмо от нейния автор - една много красива картина от контурите на неговия интелект, цветовете на неговата душевност и най-фините нюанси на неговия интимен свят. И може би тази възможност да видим с нашите собствени очи тази чудна картина, да я пречупим пред нашата душевност и така да опознаем автора, е незаменимо преживяване.

Но остава въпрос, който винаги си задаваме. Въпрос, изпълващ всяко съдържание, допълващ всяка мисъл и осветяващ тъмнината. Онзи въпрос, който има смисъл само ако получи личен отговор от всеки един от нас.

Кога посягам към книгата? И в този случай точно този въпрос се е родил от един по-голям и по-същностен въпрос: Защо посягам към книгата? Естествено не пречи да се даде отговор и на двата, тъй като ако знаем защо, ще знаем и кога.

И някъде там, сред тези въпроси започва моята история, онзи личен отговор, който рисува онази същата много красива картина...

Посягах към книгата, когато исках да избягам, да намеря нещо по-добро, да намеря заместител. В онзи безграничен свят на романтика, на смелост, на идеален и пълноценен живот. На приказни истории, на герои и героини, на една по-цветна реалност. И между страниците намирах онова, което ежедневният живот не предлагаше. Във всичките тези истории и разкази въображението намираше своята така необходима храна. Но какво разочарование следваше тогава, когато книгата се затваряше и всичко изчезваше. И колко по-голямо беше то, когато последните страници оставаха прелистени и след тях отново се показваше реалността. Колко си и скучен започваше тогава да става

светът около мен - липсваше му действието и динамиката, липсваша му цветовете и красотата. И колкото повече избледняваше светът, толкова по-сладки ставаха книгите. Колкото по-сладки ставаха книгите, толкова по-горчив ставаше краят им. И тогава започна все по-ярко да прозира въпроса за истинската книга - онази, която свързва ума със сърцето, въображението с реалността, истината с копнежа. С която човек да не загуби реалността в сивотата, но да види прелестта в красотата на реалността.

Щях да посегна към една много стара и много особена книга. Щях да посегна към Библията. Но кога да се посегне към тази книга, когато тя изглежда така далечна пред всички приказни истории и чудни книги. Или пък когато се чете само на определени събития от хора, облечени в злато и така специални герои. Можеш ли да посегнеш към нея, ако е само за определени случаи и се чете само от „героите“. За жалост, тогава не беше времето, когато я отворих. Но един ден пред мен се изправи най-обезоръжаващият въпрос, който можеше да срещне човек. Въпрос, който срути в миг целия въображаем свят на приказни герои, фантастични истории и измамлива реалност. И той се отнасяше точно за онази специална книга, четеена само от „професионалисти“, и то само в определено време. В опита си да я оставя като съвсем ненужна, остаряла, лъжлива и скучна някой ме попита дали въобще съм чел тази така „скучна, лъжлива, остаряла и ненужна“ книга. И какво може да се отговори на този въпрос, освен тъжната истина, че в отричането не знаем какво сме пропуснали.

Това беше краят на една въображаема и началото на една невъобразима история...

Посегнах към Книгата, защото търсих. А човекът, този неуморен търсач на истината, подтикван от така неумолимия копнеж да вярва в нещо толкова неизразимо и чистое единственото изискване е това нещо да е само една идея,

една стъпка, една йота повече от истина, живее в непрестанно търсене. Но точно в тази йота се концентрират надеждите, търсенията и чувствата на човека - това е и в крайна сметка онази чудна сила, която поддържа човешкото у човека.

И така, аз посегнах към Библията. Хората казват, че съдържанието на книгата може като цяло да се прецени от първото и последното изречение. А кое беше първото изречение, с което започна тази необикновена книга...

„В начало...“

Кое начало? Кога? Къде? Ами защо...? И колко още въпроси могат да се задават към тези две така простички думи. И Кой е Този физик, художник, поет и творец, Който претендира, че знае нещо за това начало. В онзи момент всички прочетени досега книги станаха така сиви и скучни, а обратното се случи с реалността. Историята изведнъж оживя. Науката заблестя с неизмерима красота. Поезията обви така нежно сърцето, а мъдростта прегърна в ефирна прегръдка душата и я поведе по онзи път, толкова необходим: не на познанието, а на познаването; не на знанието, а на мъдростта; не на гордостта, а на подкрепата; не към себе си, а към Любовта.

Посягам към Книгата днес, защото кое писмо може да е по-ценно от това на Този, Който те е създал; коя картина е по-прекрасна от онази, нарисувана от Създателя на всемира; кой стих е по-интимен и по-личен от написания от Онзи, Който ни е възлюбил с вечна любов и коя история може да е по-интригуваща и по-фантастична от тази за спасението на човека от греха и смъртта. И коя друга книга можеш да прочетеш до леглото на заспиващия съня на смъртта; на масата на бозатия и на трапезата на бедния; кои думи, така изпълнени с любов и надежда можеш да прошепнеш на любимия човек? Ако имаше друга такава книга, вероятно щях да посегна към нея..., но от създанието на света и до днес никоя друга не е останала така интригуваща и така

актуална, колкото Божието Слово.

Ще посягам към Библията и утре, и следващата седмица, и дотогава. Защо? Сред морето от причини има две, които винаги стоплят сърцето ми: безмерната красота на звездите и онзи толкова скъпоценен безценен дар - животът.

В Библията са записани вечните думи: „Дигнете очите си нагоре, та виждате: Кой е създал тия светила, и извежда множеството им с брой? Той ги вика всичките по име; чрез величието на силата Му, и понеже е мощен във власт, ни едно от тях не липсва“ (Исая 40:26). Нищо не липсва. Колко красиво е казано - всяка звезда си е на мястото, блещукаща кротко в небето. Толкова много сили действат в безкрайното небе, сплотени в такава необхватна за човешкия ум хармонична сложност. А ние сме все така впечатлени от красотата на звездите, смилено блещукащи и тихо украсяващи нощното небе - вечни свидетели за Твореца.

Колко тъжно би било обаче, ако тази красота остане само там, горе, ако ден след ден седим и се учудваме на хармонията и реда над нас и се питахме къде може да видим същата красота и при нас. И както учениите с благоговение видяха цяла вселена в един малък атом, така и ние имаме небесна красота, ред, хармония и любов в една небесна книга. Защото ето къде е красотата: „Потърсете в книгата Господна, та прочетете; никое от тия не ще липсва. Нито ще бъде без другарката си; защото казва Господ: Моите уста заповядаха това; И самият Негов Дух ги събра“ (Исая 34:16). Отново никое от тях не ще липсва: същото небесно съвършенство имаме и в книгата, вдъхновена от Бога. И красотата на цяла вселена намираме между редовете на една чудна книга. И в двете нищо не липсва.

И какво остава да кажем за живота - безценния, незаменен, единствен и неповторим подарък. За него е записано нещо не по-малко красиво: „И Господ Бог създаде човека от пръст из земята, и вдъхна

в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа“ (Битие 2:7). Не съществува в целия свят по-съвършена формула: целият необходим материал, взет от земята, съединен и комбиниран в съвършенство, боговдъхновен с единственото животворящо дихание, дъх, с източник от самата безграничност на Любовта, за да се получи прекрасно същество - човекът. Този завършек, този бисер на сътворената земя, направен съвършен и безгрешен. Но след грехопадението, най-тъжният момент в човешката история, човек се отдели от Бога, от онзи първичен ефирен живот, изпълнен от същността на любовта. И затова в неизказаната си мъка и днес търсим нещо, което да ни успокои от неописемия страх на смъртта; нещо, което дори и с минута да удължи онова, което сами скъсихме - живота. А каква прекрасна утеха намираме в тези думи на надежда, поука и обич: „Всичкото писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата; за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено приготвен за всяко добро дело.“ (2 Тимотей 3:16). Онова Божествено дихание, което е оживотворило първия човек и продължава да разпалва искрата на живота във всеки един и до днес, може да се почувства и да бъде намерено в страниците на Божията Книга. Каква привилегия за ограничения и гол човек; за съблечения от правда и морал, оцапан в гордост и безумие грешник - да може да се докосва до ефира на живота, който някога е имал.

И преди да посегна към Книгата, преди да надникна в красотата и да се докосна до Живото Слово, особени мисли навлизат в главата ми. Като опознаваме всемирната неограничена красота в тези така фини нюанси и като се научаваме поне малко да ценим неограничеността на живота, не се ли доближаваме до Бог? Дали не разбираме Неговото скромено желание да ни върне точно към това? И дали тогава не оставаме смилено на колене, осъзнавайки начина, по който го е направил - чрез жертвата на собствения си Син? Дотам мислите ми свършат - неспособни да обхванат тази любов.

Ето защо, посягайки с молитва, аз отварям Библията. За да намеря точно онова, което е една йота повече от истината. А щом имаме такава безценна книга, то седи ли пред нас въобще въпросът „кога“? Ако да, той може спокойно да се зададе заедно с въпросите кога гишаме, кога живеем, кога мислим и кога сме хора...

Любомир Велев

Посягам към Книгата,

когато...

Второ място Анна Петкова, София

Тишина. Самота. Мрак покрива с черния си плащ всеки сантиметър от тясната стая. Всичко е притихнало, статично, неподвижно, загубило ритъма на живота. И аз съм тук. Откъсната от света. Изолирана от неговите чудеса. Сляпа за красотата. Далеч от безкрайните възможности за промяна, приключение, истински живот.

Посягам към един от многото затъмнени прозорци в стаята и го отварям. Слънчевите лъчи нахлуват в мрачното пространство. Озаряват го. Насищат го с топлина и свежест. Отварям и другия прозорец. Пред мен се открива гледка, която спира дъха. Необятно цветно поле, чийто фон е величествена планина със заскрежени върхове. Цветове, багри, простор и несрещана досега красота. С отварянето на поредния прозорец стаята се изпълва с музика. Точно под него, на кичестото дърво, са свили гнезда множество птички. Техните песни, звуци, прърхащите им крила...всичко се слива в завладяваща симфония, която се разлива из въздуха. Оглеждам се около мен и забелязвам колко различна е тясната стаичка, колко различна съм аз. Изпълнена с живот, заредена с енергия, зареяла поглед към хоризонта, сега виждам и чувам, усещам и вдишвам. И знам, че има още прозорци, които ще ми открият нови картини, ще ми покажат различни перспективи и ще разширят кръгозора ми.

Ние, хората, често си служим с метафори. Обичаме да представяме обикновените неща от ежедневието чрез необикновени примери. Целим да бъдем разбрани по-добре или да си обясним нещо за самите нас. Искаме да ни запомнят или дадена случка да се запечата по-ярко в нашата

памет. Метафори. Чрез такова изразно средство си представям и обяснявам действието на книгите главно върху мен. Прозорец. Прозорец, който обогатява, развива, учи, гради. Такъв, който донеся емоции и изостря сетивата. Който пренася в други светове и разширява гледните точки. Прозорец, който ни изважда от летаргията и пробужда мисленето.

Посягам към книгата, когато осъзнавам каква тъмнина е обгърнала моята „стая“. Казано другояче: чета, когато искам да обогатя себе си. Не е задължително четивото да е свързано с научни факти и непознати на човечеството теории, за да се запасиш с нови знания. Пак би имало ефект, дори да научиш една-единствена дума от цялата книга. Да докоснеш друг свят, да станеш част от друга вселена.

Посягам към книгата, когато ежедневието ме е погълнало и хоризонтът е далечен и сив. Книгите носят в себе си тази магия, която предизвиква въображението, събужда мисълта и повдига незадавани досега въпроси. Те са тези, които полагат основите на смелите и необикновени мечти.

Всеки човек има потенциал и съм убедена, че един от най-сигурните и ефективни начини за развитие е именно четенето. Затова посягам към книгата, когато искам да знам. Когато искам да израсна, да бъда мислеща интелигентна личност. Когато искам да бъда по-добър човек. Светът около нас е изпълнен с непознати за нашия ум територии. Бог ни е дал толкова разнообразие от знания, които можем да придобием и усвоим. Избирайки да не четем, да не учим, избираме да останем на едно и също ниско ниво при положение, че имаме възможност да достигнем нивото, определено ни от нашия Спасител.

Посягам към книгата, когато

една гледна точка не ми е достатъчна. Тогава, когато искам да разгърна картината, да преценя и отсъдя от различни ъгли. Когато не искам да попадам под общия знаменател „коне с капаци“. Посягам към книгата, когато искам да прескоча границите на познатото, общоприетото, когато искам да се открия и да оставя своята следа.

Книгите дават възможности. Те винаги могат да ти предоставят точно това, което търсиш - било то знание, приключение, визия, нова мечта, отговори. Книгите са средство за развитие и промяна. Сигурен знак за просперитет. Книгите са прозорци към непознатото, неизследваното, неизвестното. Те са лъчите светлина. Те са великолепната гледка. Те са птичите песни.

Отново съм в притихналата тъмна стая. Искам промяна, искам да усетя пулса на живота. Окачвам голям постер, на който е изобразена чудна картина. На нея слънцето грее, но не усещам топлината. Виждам цветята, полето, но не усещам аромата, не мога да докосна тревата. Има и дърво с птички, но до ушите ми не достига звук. И аз съм празна, незнаеща, чувстваща се малка.

Тогава посягам към прозореца...

Тогава посягам към Книгата... Когато не искам просто да съм слушала за Исус, а искам да го опозная лично. Когато не искам да гледам филм за живота Му, защото предпочитам сама да изградя образите в съзнанието си. Когато не искам да знам, че е правил чудеса, а искам лично да ги преживея.

Посягам към книгата, когато искам да се развивам, да творя, да се променям. Тогава, когато искам животът ми да не е серия от „чула съм“, „беше ми казано“, „това са видели“, а поредица от „преживяла съм“.

Трето място Зорка Цалева, София

Тишина. Не се долавя никакъв звук. Дори птичките са смълчали гласовете си. Усещам само мекия полъх на вятъра: как нежно гали. А над мен - огромният червен диск на слънцето се спуска плавно... Не бърза да склони глава и да потъне зад хълма. Сиянието му озарява небосвода, обогрени в червени, оранжеви, жълти сякаш преплетени нишки с втъкана музика в тях, които приплават и бавно изгарят. Мога да се лобувам дълго, дълго на величествения залез, който никога не може да се нарисува. С него си отива денят. Или започва? И неусетно пада нощта. Отпуснала уморени крила като птица, тя заспива, за да даде място на бляскащите звездички. В тази тишина, дълбока като моята

изповед, искам да слушам гумите Ти и те да стигнат до сърцето ми. Искам да бъда с Теб, Тамко мой! Тогава протягам ръка към Книгата.

А ето, звездите вече избледняват. И отново от изток утрото плахо зари. Сега на скалите и гледам морето - притихнало, мъгъщо, необятно! Тръпна пред неговото величие! Искан ми се да се затичам и да се потопя в синята му прегръдка, да усетя солени вълни, които се разплискват върху пясъка. Сега обръщам поглед далеч напред - към хоризонта: там, където заискряват първите лъчи на зората, където слънцето, това огнено къло, полета изплува от морето и се устремава нагоре, за стопли земята. Ражда се денят с надежда за ново начало. Тази надежда можеш да я дадеш само Ти, Тамко мой! Тогава протягам

ръка към Книгата...

После тръгвам по пътеките вито. Понякога ме брулят ветрове, къпят дъждове или слънцето ръси жар върху мен, но в скута си ме приласкават планините. Друг път потоците ме спират, да ми дарят от своята хладина. Лягам в обятията на високата трева и я гледам: колко силна струи нагоре, сякаш пробужда облаците. А птиците прелетяват над мен, връзали в синевата силните се криле. Разтварям ръце - да прегърна света, който Ти си създал за мен. Цялото ми същество прелива от радост и благодарност за любовта, която изпращаш от Небето, за да се роди в сърцето ми.

И тогава протягам ръка към книгата. Аз искам да бъда с Теб, вечно с Теб, Тамко мой! Тамко мой!

Посягам към книгата, когато...

**Поощрителна награда
Маргарита Цойкова,
София**

Затварям очи. Мислено се пренасям в моето възбуждащо детство и юношество. Ясно чувам гласа: „Не, не чети тази книга. Има само една Книга, която трябва да четеш“.

Ако сте преживели това, ще разберете, че забраната удвоява желанието да посегнете към Книгата. И така, забраната автоматично задейства пружината на любопитството ми. ЛЮБОПИТВОТО - първият мотив да посегна към Книгата.

Да, започвам много лично, но не бих могла по друг начин, освен да бъда самата себе си и пред Бог, и пред хората. Пиша за Книгата от първо лице, преживяване, пречупено през погледа на времето. Темата неминуемо ме пренася в детските и младежките ми години, когато жадно поглъщам страниците на поредната, интригуваща книга. Затова именно там, в книгата на моя живот, търся отговора на поставения въпрос - посягам към книгата, когато...

Взiram се в миналото. Виждам себе си като дете, опознало отрано света на грубостта, жадно търсещо друг, по-различен свят. Такъв свят аз намирах в книгата.

ДА ТЪРСЯ ПО-РАЗЛИЧЕН СВЯТ - вторият мотив да по-

сегна към Книгата. Това беше мотивът магнит, привличащ ръката ми към нея. Светът на красивите взаимоотношения, на нежността и любовта. Четейки, можех да пътувам с героите в мислите си. Опознавах необичайната история на тези многолики герои, пренасях се в техния свят. Гледах с възхищение на тях. С Книгата можех да мечтая...

КОГАТО ИСКАХ ДА ПОМЕЧТАЯ - третият мотив, който ме караше да посегна към Книгата. Мечтаех, влюбвах се, радвах се.

Но вече е време да отворя очи за днешния ден. Защото живеем днес, тук и сега. Само днес ни принадлежи изцяло. Почули сме се от миналото, надяваме се на бъдещето, но днешният ден е само наш! Сами се досещате, че човек, колкото и да е пораснал, в него винаги остава по-мъничка или по-голяма частица от детето. Мотивите от детството, които ме караха да посягам към Книгата, остават и днес. Да, абсолютно същите, но вече пречупени през житейската ми опитност на възрастта и личната ми среща с Бога. Вече имам солидна база за сравнение и напълно осъзнато избирам Библията - единствената Книга на живота.

Днес посягам към Книгата, когато искам ДА НАУЧА КАК ДА ЖИВЕЯ. Аз съм ученикът, Исус - моят учител. Плутарх казва: „Ученикът не е съд, който

то трябва да бъде запълнен, а факел, който трябва да бъде запален“.

Посягам към Книгата, когато хладността прониква в сърцето ми и се опитва да изгаси факела на любовта към Бога и ближния.

Посягам към Книгата, когато отново и отново трябва да преживявам момента на първата си любов към Исус.

Посягам към Книгата, когато изпитвам духовен глад за чистата Божия истина.

Посягам към Книгата, когато търся Неговото откровение за бъдещето.

О, скъпи мои, посягам към Книгата когато търся Божия отговор на моя, често пъти, съдобносен проблем.

Към темата отлично подхождат думите на Оскар Уайлд: „Ако не можем да се насладим на препрочитането на една книга отново и отново, то въобще няма смисъл да я четем“. Отново да се срещам с Книгата на живота, когато искам отново и отново да се срещам със самия Бог Исус Христос.

За финален акорд на моето есе съм избрала блестящите думи на Дейвид Маршал: „Библията е книга, която човек не може да напише, ако иска, и не би написал, ако може. Съдържанието е такова, че хората сами се уверяват в боговдъхновеността ѝ. Четете! Открийте! Не след дълго ще установите, че се срещате със самия Бог!“.

Международно списание на Църквата на адвентистите от седмия ден

4 тримесечие 2015

АДВЕНТЕН СВЯТ

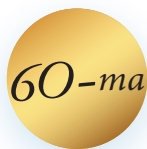
Д а й д ж е с т

Специално
издание

60^{та}

Сесия на Генералната конференция

Сесия на Генералната конференция

Дайджест

- 3 Тед Н. К. Уилсън преизбран за председател на ГК с категоричен вот Андрю МакЧесни
- 4 “Изключително смиряваща опитност” Главният редактор на *Adventist world* Бил Нот интервюира Тед Н. К. Уилсън.
- 9 Избраните нови и настоящи помощник-председатели
Сандра Блекмър, Майкъл Кембъл и Андрю МакЧесни
- 12 Шест новодошли сред 13-те председатели на дивизии
Стивън Чавез, Уилона Каримабади и Маркос Паседжи
- 14 История след история
Хедър Куинтана
- 16 Къде по света се носи това?
Молитва и прослава

www.adventistworld.org

Онлайн версията на списанието е достъпна на 13 езика

“Ето, ида скоро...”

Нашата мисия е да възвеличаваме Исус Христос, Който обединява адвентистите от седмия ден във вярвания, мисия, живот и надежда.

Издател

„Адвентен свят“ е международно периодично списание на Църквата на адвентистите от седмия ден. Издава се от Генералната конференция съвместно със Северно Азиатско-тихоокеанската дивизия на световната църква.

Исполнителен директор и главен редактор

Бил Нот

Заместник-изпълнителен директор

Клод Ричли

Мениджър по международното развитие

Пюнг Дук Чан

Съвет на попечителите:

Тед Уилсън, председател; Бенджамин Шон, вицепредседател, Бил Нот, секретар; Лиза Бердсли; Даниел Джексън; Роберт Лемон; Джофри Мвана; Г. Т. Нг; Дейси Орион; Хуан Пристъл; Майкл Райан; Ела Симонс; Марк Томас; Карник Дукметциан, юридически съветник

Координационен комитет на списание „Адвентен свят“

Джейронг Ли, председател; Акери Сузуки; Кенет Озбърн; Гуимо Сунг; Пюнг Дук Чун; Сук Хи Хан

Редакционен съвет в Силвър Спринг, Мериленд

Гералд Клингбейл (помощник-редактор), Лаел Цезар (помощник-редактор), Сандра Блекмър, Стивън Чавез, Уилона Каримабади, Марк Келнер, Кимберли Лусте Маран

Редакционен съвет в Сеул, Корея:

Пюнг Дук Чун; Юнг Квон Чун; Йе Мен Парк;

Редактор на онлайн-издание

Карлос Медли

Координатор по контрол на качеството и работата в социалните мрежи

Жан Бунстра

Редактор за специални задачи

Марк Финли

Старши съветник

Едуард Цинке

Финансов мениджър

Рейчъл Чайлд

Помощник-редактор

Марвин Торп-Баптист

Исполнителен съвет

Джейронг Ли, председател; Бил Нот, секретар;

Пюнг Дук Чун; Карник Дукметциан; Сук Хи Хан; Кенет Озбърн; Хуан Пристъл; Клод Ричли; Акери Сузуки;

По статут:

Тед Уилсън; Г.Т. Нг; Роберт Лемон

Арт-директор и дизайнер:

Джеф Девер, Брет Мелити

Консултанти:

Тед Уилсън, Роберт Лемон, Г. Т. Нг, Гилермо Биаджи, Лоуел Купер, Даниел Джексън, Джефри Мована, Армандо Миранда, Пардон Мванса, Майкъл Райан, Блазиос Ругури, Бенджамин Шон, Ела Симмонс, Алберто Галфен, Ертон Карлос Кохлер, Джейронг Ли, Израел Лейто, Джон Ратхинараддж, Пол Ратсара, Бери Оливер, Бруно Верталие, Жилберт Уари, Бертил Уикландер

За автори: Приемат се за разглеждане непубликувани ръкописи. Кореспонденцията може да бъде изпратена на следния адрес:

12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A.

Fax: (301) 680-6638

E-mail: worldeditor@gc.adventist.org

Web site: www.adventistworld.org

Списание „Адвентен свят“ се издава всеки месец и се печата едновременно в Корея, Бразилия, Индонезия, Австралия, Германия, Австрия и САЩ.

„Адвентен свят — Дайджест“ се издава всяко тримесечие.

Издава Съюз на ЦАСД в България

Превод от английски Ана Григорова

Редактор Теодора Николова

Оформление Светла Петрова

2015, № 4

Пълна версия

Какво направи Бог

Вече не сме едно малко паство

Когато движението е организирано като Църква на адвентистите от седмия ден през 1863 г., ние сме малка група от омаловажавани вярващи, които се държат здраво за истината относно съботата като седми ден и вярата в буквалното Второ пришествие на Исус. В религиозен свят, гъмжащ от християнски деноминации, които наброяват десетки милиони последователи, адвентистите от седмия ден се възприемат често като неразбрания остатък, верен на Божието слово, докато при другите вярващи се наблюдават теологични компромиси или търсене на политическо влияние. Предельно ясно съзнаваме, че нашите убеждения никога няма да ни направят популярни. Приемаме, че винаги ще останем подценявани.

Но неопровержимата реалност, която се откри в голямата численост и обхвата на световното събрание на адвентистите от седмия ден, състояло се от 2 до 11 юли т.г. в Сан Антонио, Тексас, САЩ, е, че Бог вече е променил условията на нашия ангажимент по отношение на културата ни и по отношение на другите вероизповедания. Днес повече от 18 милиона адвентисти се събират в стотици хиляди църкви по света, които са много по-широко разпространени в сравнение с църквите на всяка друга протестантска деноминация. Ние, адвентистите, предлагаме образователна система на световно равнище и една от най-силните здравеопазващи системи на планетата. Оценката за броя на хората, които се самоопределят като принадлежащи към нашето вероизповедание, независимо дали са формално част от църква или не, достига до над 25 милиона.

Боговдъхновената смелост на нашата мисия – да достигнем целия свят с добрата вест за Исус – сега изглежда възможна чрез усърдието на милиони споделящи вярата си членове и напредъка на новите средства за комуникация. Адвентистите достигат до нови висоти в управлението, образованието, науката, технологиите и изкуствата. Нова културна оценка за ползите от здравословния адвентен начин на живот печели вниманието на милиони, които все още не могат да оценят библейските основи на нашата вест, но са достигнати от нея.

Вече не сме едно малко паство. Бог направи това. Сега нека имаме смелостта и благодаратта да Го следваме в бъдещето, което Той създава за Своя остатък.

*Уилсън приема нов
петгодишен мандат
с „тихо почитание и
смирение“*

Тед Н. К. Уилсън - преизбран за председател на ГК с категоричен вот

от Андрю МакЧесни

Делегатите избират с голямо мнозинство настоящия председател на Генералната конференция Тед Н. К. Уилсън за още пет години служба.

Според преброяването 90% от около 2400 делегати гласуват в подкрепа на това Уилсън да запази поста си като ръководител на Генералната конференция на Църквата на адвентистите от седмия ден след 37-минутно обсъждане на сесията на Генералната конференция в Сан Антонио, Тексас, Съединените щати.

Уилсън и неговата съпруга Нанси се качват на подиума под бурните аплодисменти на стоящите на крака делегати и хиляди други църковни членове на стадион Аламодоум.

„С тихо почитание и смирение двамата стоим пред вас и пред Бог – казва Уилсън. – И приемаме тази отговорност.“

Уилсън потвърждава своето посвещение на Бога и на Адвентната църква и кратко очертава трите цели, които ще преследва през своя втори мандат: по-силния акцент върху Христос и Неговата праведност, верността и включването на всеки църковен член в евангелизиране и свидетелстване.

„Бог възнамерява Неговият народ да стои вярно, необходимо е обаче да работим заедно“ – казва той.

Избирането на Уилсън е забавено за кратко, след като двама делегати

предлагат неговата номинация да бъде върната в изборната комисия за допълнително обсъждане и няколко други делегати призовават за тайно гласуване за председател. И двете предложения не получават подкрепа.

Ръководителите на изборната комисия се срещат по отделно с двамата делегати, за да обсъдят техните въпроси, които не са обявени публично. Представителите на същата комисия докладват на Генералната конференция и след двете срещи, че остават зад номинацията на Уилсън.

Делегатите издигат светлозелени карти при гласуването. Поради технически трудности е отложено планираното въвеждане на система за електронно гласуване на сесията.

Преизбирането на Уилсън е силно подкрепено от много делегации. Членовете на изборната комисия, които са избрани предходния ден и които заседават в четвъртък вечерта и в петък сутринта, за да номинират председател, в голямата си част подкрепят Уилсън, според запознат с дебатите на закрити врата.

Уилсън, който говори в 15-минутна новинарска конферентна връзка веднага след своето преизбиране, споделя, че ще търси единство в църквата с поставяне на силен акцент върху духовните аспекти на молитвата и върху това как Бог сближава хората чрез мисиониране. „Тази цел – казва той – ще спомогне да се изпълни молитвата на Исус в Йоан

60-та сесия на Генералната конференция

17 глава: „И не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Тебе, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил.“ (стихове 20, 21).

Попитан от редакторите на Adventist Review да очертае своите топ приоритети напред, Уилсън посочва трите цели, които споменава от подиума, но споделя, че предвижда да вложи най-много енергия в третата цел: всеки църковен член да бъде включен в евангелизиране и свидетелстване.

„Ще поставим акцента върху самата ни същност като адвентисти от седмия ден“ – казва той.

Чад Стюарт, пастор от Съединените щати и блогър за *Адвентист ревю*, моли Уилсън да опише своето настроение след преизбирането си. Уилсън отговаря, че се е почувствал „смирнен и разчувстван“, като добавя, че изборният процес е бил „интересен“.

Неговата съпруга, Нанси, се моли в молитвената стая на Генералната конференция, когато научава, че съпругът ѝ е номиниран за нов мандат.

„Изпитах сякаш същото, което и преди пет години – вълнуващо е.“ – казва тя в интервю. Гласът ѝ потреперва и сълзи изпълват очите ѝ, докато разговаря зад кулисите на Аламодоум. „Радвам се, че имаме Бог, на Когото можем да се облегнем – казва тя. – Това е Неговата мощ. Това е Неговата сила. Това е Неговата църква.“

Както в новинарската конферентна връзка, така и от подиума по време на сесията Тед Уилсън благодари на църковните членове, че се застъпват за него пред Бога и споделя вярата си, че тези молитви са го подкрепяли ежедневно.

Делегатите, които споделят надеждите си за църквата по време на новия мандат на Уилсън, изказват подобно желание да видят завръщането на Исус.

„Искам да видя Господ да идва в следващите пет години – казва Хомер Трекартин, председател на изборната комисия и председател на съюз Среден изток и Северна Африка.

„Трябва да се фокусираме върху мисионирането – казва той. Има много

недостигнати области по света, които трябва да чуят Евангелието.“

Ричард Харт, заместник-председател на изборната комисия, казва, че неговата основна надежда за църквата е тя да „остане единна с нарастващо разнообразие по отношение на пол и раса по света.“

„Моята молитва за църквата е по-скоро за единство в предназначението отколкото за единство в действителността“ – казва Черил Дос, помощник-секретар в изборната комисия и директор на църковния институт за световно мисиониране.

Прискила Кристо, делегат от Южноазиатската дивизия, казва, че би желала да види младите хора да получават повече признание и църковните лидери да поставят по-голям акцент върху съдействието с младежите.

Джоел Убани, председател на конференция Източна Аба в Нигерия и делегат от Западноцентралноафриканска дивизия, казва, че Уилсън е посетил много млади хора и църкви в своя регион по време на първия си мандат и е помогнал за постигането на голям напредък.

„Вярваме, че с Бог църквата ще изпита значителен растеж през следващите пет години“ – казва той.

Джудит Фишер, делегат от Генералната конференция, казва, че се надява „църквата ни да стане много по-интернационална“.

„Да срещнем Бог там, където е Той, където Той ни иска, както и да бъдем способни да ускорим Неговото второ идване, ето за това сме тук всички“ – споделя тя.

Роналд Оливър, делегат от Северноамериканска дивизия, казва, че е устремил поглед нагоре. „Моята надежда и мечта е Евангелието да бъде разпръснато по-надалеч и по-нашироко и Господ да се завърне – споделя той. – С разпространяването на благата вест на различни места и с това, което се случва в политическия и природния свят, изглежда, че Неговото пришествие ще бъде скоро. Вероятността е голяма.“

Кимбърли Лусте Маран съдейства за този репортаж.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Тед Н. К.
Уилсън със своята съпруга
Нанси поздравява делегатите
и гостите в последната събота
от сесията.

“Из смир

Главният редактор
Бил Нот разговаря с
преизбрания председател
Тед Н. К. Уилсън за трудностите
на неговата длъжност,
необходимостта от повече
сън, справянето с
разочарованията и
върху какво ще се
фокусира през следващите
пет години.

ДЖОУЗЕФ КИСИНДЖЪР

Включително яваща ОПИТНОСТ

Нот: Преди малко приехте изборът ви от делегатите да служите като председател на Генералната конференция за още пет години. Познавам ви достатъчно добре, за да знам, че подобен момент не е просто професионално събитие, а е и дълбоко духовен. Какво е усещането, когато църквата, в която сте израснали, желае да я ръководите за още пет години?

Уилсън: Това е невероятно предизвикателна покана и такава, за която всеки се чувства неподготвен. Никой не може да се справи с тази длъжност без директното водителство и ръководство на Господ. Ето защо смятам, че това е изключително смиряваща опитност. Осъзнаваш, особено когато се вгледаш в очите и лицата на делега-

тите и църковните членове, че това е нещо много по-голямо от всичко, с което си се справял сам. Цялата мисъл е невероятно отрезвяваща. Има три неща, които можеш да направиш в момент като този. Можеш да се почувстваш нищожен и напълно неадекватен, дотолкова, че да се вцепениш, а Бог не желае това. Можеш също така да се възгордееш за това, че са те поканили да ръководиш и да станеш прекалено самоуверен, а Бог не желае и това. Той желае да използваш талантите, които ти е дарил, но иска от теб да разчиташ изцяло на Него. Така че в този момент аз чувствам тежестта на службата и я поставям под кръста. Какво друго би могъл да стори човек? В офиса си имам малък плакет, който

ми подариха много отдавна. Той носи цитат от кн. „Пророци и царе“, стр. 31: „Когато тежко обремененият човек копнее за мъдрост повече, отколкото за богатство, сила или слава, няма да остане разочарован. Той ще научи от великия Учител не само какво да прави, но и как да го прави, така че да получи Божието одобрение.“

Намирам се в същата ситуация като Соломон по време на неговото ранно царуване. Само Бог може да носи товарите на тази длъжност. През последните пет години видях как Бог се е намесвал по много поводи, как е ръководел нещата много отвъд всичко, което съм си представял или съм могъл да сторя лично. Има свръхестествена десница в тази църква и Бог няма да я остави. И това ми дава кураж. Всички ние, на каквато и позиция да сме поканени да служим – администратор, пастор или мирянин, би трябвало да се смирим, пледирайки пред Него за късния дъжд, за Святия Дух.

Нот: Когато погледна графика, който сте следвали – невероятния график на пътувания, който сте спазвали през последните пет години, се чудя как ще намерите силите да направите това за още един мандат.

Уилсън: Е, не мисля, че ще пътувам толкова много. А ако зависи от съпругата ми, изобщо няма да пътуваме! Реалността и разумът налагат известни ограничения. Мисля, че ще е от съществено значение да прекарвам допълнително време в духовни размишления, за да разбирам как Бог желае да действа тази църква. Да се втурваш тук и там може да изглежда като напредване, но със съвременните технологии е много по-лесно да направиш необходимите връзки по електронен път отколкото беше дори преди 10 или 15 години. Технологиите са прогресирали до такава степен, че е възможно да бъдеш в непрекъсната връзка посредством бързи съобщения почти навсякъде по света и аз се научих да се възползвам напълно от електронната поща и текстовите

съобщения. Но сте прав: има граници на това, което човешкото тяло може да понесе!

Нот: Повярвайте ми, много от нас ще се молят да се наспivate повече през следващите пет години!

Уилсън: Присъединявам се към тази молитва!

Нот: Като се имат предвид важните решения, които ще бъдат взети на това заседание на ГК само за няколко дни – по отношение по-добрата езикова формулировка на основните вярвания, дали да бъде позволено на дивизиите да вземат решение за ръкополагането на жени в служене – вероятно ще има личности или групи, които ще бъдат разочаровани от някое решение, взето тук. Вие сте избран да ръководите световната Църква на адвентистите от седмия ден. Какво ще кажете на тези, които могат да бъдат разочаровани от някое решение, взето тук в Сан Антонио?

Уилсън: Ами ще ги насоча към факта, че независимо какво решение взема църквата по каквато и да било тема, тази църква все още е зеницата на Неговото око. Каквито и решения да бъдат взети, макар и да не бъдат по вкуса ти, няма друго място, където да отидеш. Това е Божиата църква на остатъка. Ако не вярваш в това, тогава ти имаш в ума си друга линия на поведение. Но не чета никъде другаде в Писанието, нито в Духа на пророчеството, че ще има друг остатък от остатъка.

Затова бих се обърнал към всеки, който е разочарован, дори към тези, които могат да се чувстват обезсърчени, че съществува много по-голяма картина. Църквата на адвентистите от седмия ден ще устои, но не само като организация от хора. Тя е движение с библийска вест. Това разбиране помага на всички ни да открием стабилност в собствения си живот и мисията на църквата. Вероятно ще има случаи, когато някой ще продължава да бъде несъгласен с дадено решение за дълго време. Но Духът на пророчеството ни подтиква, че когато на заседание на Генералната конференция бъде взето решение, трябва да се смирим пред

него, а не да настояваме на своето и да агитираме.

Признавам, че някои хора могат и да не видят в това обоснован отговор, но обезсърчението или разочарованието, могат да се превърнат в горчивина, ако не внимаваме. Трябва да поставим въпроса пред Господа и да кажем: „Господи, помогни ми да намеря своя път през това и да видя по-голямата картина, защото мисията и крайното спасение на хора при Твое то скорошно завръщане са по-важни.“

Моята собствена опитност периодично да проповядвам на евангелизационни събрания, както направих наскоро в Зимбабве – изнасях тези невероятни библийски истини – ми напомня, че Божиите намерения за Неговата църква са винаги по-големи от всяко отделно решение. Моята гледна точка по който и да било въпрос, независимо колко силно държа на нея, трябва да отстъпи пред по-великите намерения, които Бог има за Своя народ от последното време.

Нот: Предполагам, че често се е налагало да ръководите заседания, които са при-

ключвали с решения, различни от тези, които може би сте желали.

Уилсън: Много пъти. Научих колко важно е да гледаш на голямата картина, да помниш, че Господ ръководи резултата.

Нот: Известен сте с това, че през тези последни пет години давате начало на серия мащабни инициативи – „Съживление и реформация“, „Проект Великата борба“, „Цялостно здравно служене“ и „Мисиониране на градовете“. Да очакваме ли още големи инициативи от този тип през следващите пет години или искрено се надявате да дадете тласък на вече стартиралите?

Уилсън: Мащабните инициативи, които ни дадоха добра основа през последните пет години – и аз нямам никакви заслуги, защото всички те са от Писанието и Духа на пророчеството – ще останат основата. Има три фокусни сфери, които, надявам се, ще характеризират всичко, което правим през следващите пет години.

Първата е акцентът върху Христос и Неговата праведност: това е ядрото на Тройната ангелска вест. Тя обръща хората към истинското поклонение на

ОЩЕ ПЕТ ГОДИНИ: Председателят на Генералната конференция Тед Н. К. Уилсън поема ръководството на църквата.

сесия на Генералната конференция

ното училище. Верността е възможна само ако осъзнаем пълната си зависимост от Христос и Неговата праведност.

Третото нещо е наистина съществено и то е включването на цялата членска маса – пълно упълномощаване на миряните за евангелизиране и свидетелстване, така че да не разполагаме само с професионално платена група, която се занимава със свидетелстване, а църковните членове по света да осъзнаят, че това е общо дело. Елън Уайт прави следното прекрасно изказване в „Свидетелства“, том 9: „Божие дело на тази земя никога няма да бъде завършено, докато мъжете и жените, които съставляват членската маса на нашата църква, не се включат в делото и не обединят своите усилия с тези на пасторите и църковните служители.“

Това ще бъде една от най-големите фокусни сфери през следващите пет години – всички да бъдат включени. Не всеки трябва да проповядва евангелизационни поредици – въпреки че много могат да го правят, макар и още да не са си го представяли! Но да разбираме дара на спасението означава, че всеки трябва да намери област, в която може да стане част от Божия план за достигане на света. Видях колко активизиращо може да бъде участието на всички наскоро в Зимбабве, където 20 младежи от Конференция Арказас-Луизиана дойдоха и проведоха евангелизационни срещи съвместно със ръководителите на **ShareHim**. Това просто промени живота им!

Ако споделяш вярата си – независимо дали като проповядваш, учиш или просто разговаряш със съсед – Бог ще направи нещо необикновено и за теб. Затова Исус в Неговата милост иска от нас, хората, да бъдем включени в мисиониране – защото се нуждаем от новия живот и съживлението, които то носи.

Нот: Преди малко споменахте **ShareHim** – организация, която работи с църковните членове и поддържа служения за международно мисиониране. Разкажете ми за ролята, която подкрепящите служения ще

играят в „мобилизирането на всеки църковен член“

Уилсън: През последните пет години опитахме да разширим разбирането относно това какво всъщност представлява подкрепящо служене и това е разбиране напълно одобрено от Духа на пророчеството. Не говоря за организации, които вземат от църквата, а за такива, които дават – да използвам фраза, която някои хора обичат – добавят стойност. Истинските подкрепящи служения са точно това, което претендират, че са – подкрепящи. И ако не са подкрепящи, тогава, разбира се, те не са наистина част от текущото мисиониране на църквата. Подкрепящите служения са съставени от хора, които, независимо от причината, не получават заплащане от църквата. Те намират други начини, по които да се издържат, но са съсредоточени върху мисията на църквата да споделя с хората Тройната ангелска вест и скорошното пришествие на Христос. Затова подкрепящите служения ще играят съществена роля във всичко това.

Всяка църква, всеки пастор, всеки църковен член може да бъде част от някакво служене с цел мисиониране, не като зрител, а като всеотдайно включен участник. Нямам намерение да вмениям вина на хората. Не желая членовете да се страхуват от включване като това: „О, трябва НЕПРЕМЕННО да отидем да раздаваме литература.“ Просто оставете Бог да ви води към нещо специално подходящо за вас и заедно с това продуктивно за Неговото царство. Може да е нещо креативно, може да е различно от това, което други се чувстват призвани да правят, но ако Бог е в него, то ще помогне за разрастването на Неговото царство.

Нот: В подобни ситуации на новоизбрания ръководител се задава въпроса кой е най-сериозният проблем пред Адвентната църква днес. И аз също го поставям – какъв според вас е най-големият ни проблем?

Уилсън: Мисля, че всъщност има два проблема. Единият е сериозният опит на обществото – и, аз вярвам в това –

ДОМИНИК ЗЕХ

Бог, кара ни да осъзнаем красотата на съвършенството Му и благодатта, която ни покрива, както и да преживеем освещението, което също е Негово дело.

Всички инициативи, които са стартирали, сочат към възстановяването, което цели Тройната ангелска вест – възстановяване на хората към пълноценна връзка с Бога. Ще включим Христос и Неговата праведност във всяка програма и процес, които започваме и продължаваме.

Втората фокусна сфера е верността. Живеем в много екзистенциална култура, която предполага, че никаква лоялност не може да бъде постоянна. Но Бог ни призовава към нарастваща вяност към Него и към Неговото Слово. Ще говорим за верността в личните взаимоотношения, верността към библейската истина, верността в изучаването на Словото. Ще подчертаем верността в молитвата, в изучаването на Духа на пророчеството, в семейните взаимоотношения и в областите, в които лично аз съм ангажиран като посещаемостта на Събот-

стремежът на дявола да неутрализира Писанието и дори познанието за Писанието. Дори в нашите среди много адвентисти могат да претендират, че познават Библията, но всъщност да не я използват съвсем коректно. Ето защо стартирахме инициативите: „Вярвайте пророците Му“ и „Обединени в молитва“ за следващите пет години – като насърчение към истинско познание на Словото и на

движение и как Той ще продължи да го ръководи през бурните дни занаяпред.

Нот: Почти всяка седмица екипът на *Adventist Review* и този на *Adventist World* получава сведения за църковни членове, които са преследвани, защото следват библийската истина. Какво бихте казали на адвентисти, които са на трудни места в момента, където не могат открито да

вярващи, които понякога просто се борят да защитят вярата си.

Надявам се такива хора да имат увереността, че има други – всъщност милиони – които ги споменават в молитвите си. Където и да отида, се опитвам да напомня на нашите членове, че ако се чувстват сякаш в някое затънтено място, без много комуникации, не бива да забравят, че са неразделна част от световното семейство на адвентистите от седмия ден. Верни хора ги издигат в молитвите си всеки ден към небето и Бог чува, действа и защитава. Независимо дали са в най-свободолюбивата държава на света или в една от най-рестриктивните, тази връзка с небето ще им помогне, когато се чувстват обезсърчени или изолирани. Всички сме част от вселенско семейство и Божиите ангели са с нас навсякъде.

Знам, че Бог работи в сърцата на много хора по света за последния голям призив. Като виждам какво се случва на толкова много места по земята, разбирам, че краят на времето е до нас. Господ идва скоро! Бог работи по необичаен начин и късният дъжд скоро ще се излее. Каква привилегия е да бъдем част от Неговото адвентно движение в този период от историята.

Затова гледайте към Господа всеки миг. Издигайте Христос, Неговото Слово, Неговата праведност, Неговата първосвещеническа служба, Неговата спасителна сила във великата борба, Неговата Тройна ангелска вест, Неговата мисия от последните дни към света и Неговото скорошно пришествие. Имайте кураж, както и мотото на Сесията на Генералната конференция за 2015 г. така красиво формулирано: „Стани! Свети! Исус идва!“ ■

Когато членовете се потопят в библийската истина и вдъхновения съвет на Елън Уайт, те ще намерят такава дълбочина на духовната опитност, която едва ли са познавали допреди това.

Духа на пророчеството и намиране на сила и смирение в молитвата, което да ни доведе до късния дъжд на Святия Дух. Когато членовете се потопят в библийската истина и вдъхновения съвет на Елън Уайт, те ще намерят такава дълбочина на духовната опитност, която едва ли са познавали допреди това.

Вторият основен проблем ме безпокои от дълго време. Доста адвентисти от седмия ден не разбират пророческата роля на нашето движение в обществото – това, че Църквата на адвентистите от седмия ден е уникална организация, пророчески народ. Както съм казвал и преди, ние сме пророческо движение, с пророческа вест, на пророческа мисия. И ако членовете не разбират всичко това – и вие, Бил, като историк ще се съгласите – те не разбират историята на Божието чудно водителство на това

практикуват вярата си, нито да споделят истините, до които Бог ги е довел?

Уилсън Бог ни призовава в каквато и ситуация да се намираме, да показваме плода на Духа. Тези прекрасни характеристики автоматично ще ни направят свидетели, дори да не можем открито да говорим за Божиата вест от последното време. Господ ще помогне да разберем най-добре как да влияем в живота на хората, така че те да забележат разликата. Те ще дойдат и ще попитат защо сме мили, любезни, търпеливи. Бог може да помогне на всеки от нас да намери креативни начини да изяви Неговата истина, дори и да е невъзможно винаги да говорим директно за нея.

Нот: Църквата бързо напредва на места, където среща сериозна опозиция от други религиозни общества и някои правителства. Аз често мисля и се моля за

ФОТО: ДЖОУЗЕФ КИСИНДЖЪР

ГОТОВИ ДА СЛУЖАТ: Екипът от генерални помощник-председатели са представени на делегатите след назначаването им на сесията .

Избраните нови и настоящи ПОМОЩНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛИ

Сандра Блекмър, Майкъл Кембъл и Андрю МакЧесни, с информация, предоставена от Adventist.org

*Малък екип
с големи
планове за
мисиониране.*

Умален ръководен екип от шестима помощник-председатели е избран към Генералната конференция и е натоварен да помага в изпълнението на трите мисионски ориентирани цели, които Църквата на адвентистите от седмия ден възнамерява да постави като приоритетни през следващите пет години. Списъкът включва трима нови служители – Гилермо Е. Биаджи, Томас Л. Лемън и Абнер Де Лос Сантос и трима преизбрани служители – Джофри Г. Мбвана, Елла С. Симънс и Артър А. Стийл.

„Ще поставим силен акцент върху мисионирането“ – споделя председателят на Генералната конференция Тед Н. К. Уилсън в понеделник, като уверява делегатите, че по-малкият екип ще бъде способен да води църковната дейност.

Промяната е значителна с намаляването броя на помощник-председателите от деветима на шестима – брой за последно наблюдаван през 90-те години на 20 век. Рекорден брой от четирима помощник-председатели обявиха своето пенсиониране месеци преди сесията на Генерал-

ната конференция.

След изборите двама помощник-председатели със заседателни функции напускат поста си: Делбърт В. Бейкър и Пардън К. Мванса.

Някои делегати са изненадани при обявяването на съкратения екип. Уилсън споделя, че е обяснил пред изборната комисия, че Генералната конференция може да се справи с по-малко помощник-председатели, защото техните задължения са намалели през последните пет години. Той посочва като аргументи прехвърлянето на две институции на Генералната конференция – Сдружението „Пасифик Прес Пъблишинг“ и университета Оукууд – към Северноамериканската дивизия, и затварянето на печатарската дейност на Сдружение „Ривю енд Хералд Пъблишинг“ през последната година.

Няколко делегати въпреки това подлагат под въпрос решението, като един от тях заявява, че е странно да бъде намален ръководният екип във време, когато Адвентната църква е в безпрецедентен растеж. Изборът на номинираните е отложен за понеделник, така че обезпокоените

делегати да могат да говорят с комисията.

Симънс, първата жена, която ще служи като помощник-председател на Адвентната църква, избрана за първи път през 2005 г., казва, че промяната в структурата на организационното ръководство е винаги част от растежа. „Ние просто се нуждаем от Божията мъдрост, за да знаем, че промяната е за Негова слава във всеки един момент“ – споделя тя в интервю.

Четиримата помощник-председатели, които на време обявяват своите планове за пенсиониране, са Лоуел К. Купър, Армандо Миранда, Майкъл Л. Раян и Бенджамин Д. Шоун.

Новият ръководен екип ще бъде натоварен със задачата да преследва трите цели на Адвентната църква с акцент върху Христос и Неговата праведност, верността и включването на всеки църковен член в евангелизиране и свидетелстване. Уилсън посочва трите цели като свои най-важни приоритети след преизбирането си и новите помощник-председатели се изказват радушно за изпълнението им.

„Всяко мисиониране в крайна сметка е на местно равнище“ – казва Лемън, доскорошен председател на Средноамерикански съюз и Северноамериканската дивизия. Той споделя, че би желал да види Адвентната църква на равнище, на което нейните членове са така обвързани с нея, че биха изпитали сериозна загуба, ако нея я няма.

„Вярвам, че сме станали егоцентрични до такава степен, че на много места не би имало значение, дори ако църквите ни изгорят до основи – казва той пред *Adventist Review*. – Това е доста сериозен проблем.“

Добавя, че адвентистите трябва да бъдат нещо повече от ръцете и нозете на Исус: „Трябва да сме ботушите, които вършат черната работа в нашите общности“ – споделя той.

Биаджи, аржентинец по националност, който работи през последните 15 години в Русия – като председател на Евроазиатската дивизия от 2010 г. до 2015 г. и финансов директор на дивизията преди това, казва, че копнее да види всеки църковен член да достига поне един човек за Христос на година.

„След това този човек ще достигне от своя страна друг и така ще се изпълнява мисията на църквата“ – споделя той.

Де Лос Сантос, мексиканец по националност и досегашен помощник-председател на Интерамериканската дивизия, подчертава важността от смириенето при служене на другите. „Трябва да разберем необходимостта да бъдем смирени пред Бога и да живеем сред хората, за да им служим“ – казва той.

Запознайте се с екипа

Елла Симънс държи отличието на първата жена, която служи като помощник-председател на световната църква на адвентистите от седмия ден. Симънс е избрана през 2005 г. на сесия на Генералната конференция, състояла се в Сейнт Луис, Мисури.

Старши преподавател, Симънс служи като ръководител катедра Образование (Щатски университет на Кентъки), заместник-декан (Университет на Луисвил) и професор (Университети Оукууд и Ла Сиера).

Тя натрупва административен опит докато служи като заместник-ректор по образованието в университетите Оукууд и Ла Сиера

Абнер Де Лос Сантос служи като помощник-председател по запазване на членството в Интерамериканската дивизия от 2010 г. Роден е в Мексико. Ръкоположен е за пастор през 1986 г. в югоизточно Мексико. Служи като секретар, а по-късно като председател на съюз за период от 10 години - от 2001 до 2010 г.

В момента Де Лос Сантос е 52-годишен. Има магистърска степен по Пасторско служене от университета Ендрюз. Защитил е и докторантура по Служене през 2012 г. в Интерамериканската теологична семинария.

Томас Л. Лемън започва своята кариера като пастор в Мериленд. След това служи като пастор в Тексас. През 1996 г. е назначен като помощник на председателя на съюз Роки Маунтин. След това е директор Пасторско служене в Орегон (2002-2006 г.) и председател на съюз Минесота (2006-2009 г.), преди да приеме поста председател на съединение Средна Америка

Лемън служи като член на управителния съвет на няколко висши училища и здравни институции. Като председател на съединение Средна Америка, заявените от Лемън фокусни сфери са евангелизиране, образование и здравеопазване.

Гилермо Е. Биаджи служи като председател на Евро-Азиатската дивизия от 2010 г., а преди това като неин финансов директор от 2000 г. до 2010 г.

Първоначалната дейност на Биаджи в църквата включва управление и финанси в няколко различни църковни организации по света в продължение на повече от 40 години.

Под неговото ръководство в Евро-Азиатската дивизия се наблюдава разрастване на евангелизаторското влияние в 12 градски центрове от територията. В допълнение, по време на неговото ръководство, броят на адвентните училища се увеличава от пет на 26, а в Украйна е основана теологична семинария.

Джофри Г. Мбвана е избран като помощник-председател на Генералната конференция на църквата на адвентистите от седмия ден през 2010 г. Той е роден в Танзания. Като гимназист и студент Мбвана прекарва известно време като колпортьор в Индия и Швеция. Мбвана завършва колежа „Спайсър Меморитъл“ през 1982 г. с бакалавърска степен по Религия и психология. Получава и магистърска степен по Образование от университета Ендрюз през 1984 г. и магистърска степен по Образователна психология от университета Пуна през 1986 г. Женен е за Наку Мбвана и има две дъщери – Орупа и Упендо.

Артър А. Стийл е избран като помощник-председател на световната църква на адвентистите от седмия ден през 2010 г. на сесия на Генералната конференция в Атланта, Джорджия. Роден е в Каскелен, Казакстан.

Завършва Медицински колеж Алмати в Казакстан през 1979 г. със специалност Фармация. През 1986 г. Стийл получава бакалавърска степен по Теология от адвентния университет Фриденсау в Германия. През същата година се жени за Галина, първата жена, дипломира се в университета Ендрюз с докторска степен по Служене.

МЕЖДУНАРОДЕН РЪКОВОДЕН ЕКИП: Новите президенти на дивизия позират заедно за първата си официална снимка.
 Предна редица (от ляво надясно): Марио Брито, Израел Леито, Ертон Кьолер, Михаил Камински, Пол Ратсара
 Задна редица (от ляво надясно): Езра Лакра, Даниел Джаксън, Раафат А. Камал, Хомер Трекартин, Блазиус М. Ругури, Глен Таунънд, Джаирьонг Лий, Леонардо Р. Асой, Илай Уейк-Дидо

от Стивън Чавес, Уилона Каримабади и Маркос Паседжи

Шест новодошли сред 13 председатели на дивизии

*Поглед към ръководителите
на основните глобални области на църквата*

Делегатите на сесията на Генералната конференция (ГК) избират шестима нови председатели на 13-те световни дивизии на Църквата на адвентистите от седмия ден и преназначават седем настоящи.

Председателят на Генералната конференция Тед Н. К. Уилсън споделя, че служителите от централното ръководство на световната адвентна църква в Силвър Спринг, Мериленд ще работят в тясно сътрудничество с председателите на дивизии, за да изпълнят мисията на църквата да подготви хората за Христовото пришествие.

„Всеки председател на дивизия е [също] помощник-председател на Генералната конференция“ – напомня Уил-

сън на делегатите по време на запитванията след избирането им.

Шестимата нови председатели на дивизии са Леонардо Р. Асой (Южноазиатска тихоокеанска дивизия), Марио Брито (Интеревропейска дивизия), Михаил Камински (Евро-азиатска дивизия), Езра Лакра (Южноазиатска дивизия), Глен Таунънд (Южнотихоокеанска) и Илай Уейк-Дидо (Западноцентрална африканска дивизия).

Тези нови ръководители заместват настоящи, които се пенсионираха, не са преизбрани или, както е в случая с председателя на Евро-азиатската дивизия Гилермо Е. Биаджи, са преместени в Генералната конференция като генерални помощник-председатели.

Леонардо Р. Асой, новоизбраният председател на Южноазиатска тихоокеанска дивизия, доскоро служи като председател на съединение Южни Филипини, в Кагаян де Оро Сити. Служил е като областен пастор и ръководител Съботно училище в дивизия. Той и съпругата му имат две пораснали деца.

Новият председател на Интеревропейската дивизия е Марио Брито, досегашен секретар Пасторско служение на Интеревропейската дивизия в Берн, Швейцария.

Дан Джаксън е преизбран за втори мандат като председател на Северноамериканската дивизия (NAD). Джаксън, родом от Канада, служи като пастор, учител и служител в Канада и в

СНИМКИ: ДЕЙВИД ШЕРУЙН

Южноазиатската дивизия.

Раафат А. Камал е председател на Трансевропейската дивизия (TED) от 2014 г. Родом от Ливан, Камал започва своето деноминационно служене като преподавател. Служи в Англия, Норвегия, Пакистан и Иран.

Михаил Ф. Камински е от ръководния екип на Евро-азиатската дивизия (ESD), като е бил секретар и помощник-председател на дивизията.

Ертон К. Кьолер е преизбран като председател на Южноамериканската дивизия (SAD), пост, който заема от 2007 г. Родом от Бразилия, Кьолер става най-младият председател на дивизия, когато бива избран, след като служи като ръководител Младежко служене в съюз и в дивизия. Той завършва специалност Теология в Бразилския адвентен университет.

Езра Лакра доскоро служи като председател на съюз Северна Индия в Ню Дели. Той и неговата съпруга имат две деца и един внук.

Джаирьонг Лий се завръща като председател на Северноазиатска тихоо-

кеанска дивизия. Председател на дивизията от 2005 г. Лий започва своята пасторска кариера в Южна Корея. Той служи като професор по теология и е директор на „Движение 1000 мисионери“. Избран е за председател на дивизия след като служи като секретар на сдружение „Служене“, ръководител Пасторска грижа и координатор Глобална мисия.

Израел Леито е преизбран за председател на Интерамериканската дивизия (IAD). Под ръководството на Леито, председател на IAD от 1994 г., членството в тази дивизия нараства от 1 милион на 3,7 милиона души. Леито, родом от Карибския остров Курачао, чупи рекорд за най-дълго служещ председател – пост, който заема повече от 21 години.

Пол С. Ратсара е председател на дивизия Южноафриканска - Индийски океан от 2005 г. Преди това той служи като секретар на дивизията. Ратсара губи съпругата си, Денис, която умира от рак през 2013 г. Той се жени за Джоан през ноември 2014 г. и задружното

семејство има девет деца.

Блазиус М. Ругури е избран за председател на Източноцентрална африканска дивизия (ECD) на сесия на Генералната конференция през 2010 г. Той започва своята кариера като областен пастор и достига до длъжността секретар на дивизия. Учи специалност глобално лидерство в университета Ендрюз.

Глен Таунънд е новият председател на Южнотихоокеанска дивизия (SPD). Преди това той служи като председател на съединение Транс Пасифик, а преди това като председател на съюз Западна Австралия. Служил е като пастор, основател на църкви и служител в съюз.

Илай Уейк-Дидо става председател на Западноцентрална африканска дивизия (WAD) след като служи като ръководител Съботно училище/Лично служене в дивизията. Уейк-Дидо получава докторска и професорска степен от университета Ендрюз и служи като пастор в църква в Хаити в Северна Америка. ■

Изборната комисия е за приемственост и промяна

*Енджи се завръща като секретар,
Престол-Пуесан е назначен за финансов директор*

от Стефан Чавез

Делегатите на сесията на Генералната конференция единодушно преизбират Г. Т. Нг (вляво) като изпълнителен секретар на Генералната конференция (ГК) и помощник-финансов директор на ГК Хуан Престол-Пуесан (вдясно) като финансов директор на Генералната конференция.

Нг, чието деноминационно служене включва работа като пастор, семинарен лектор и служител на Генералната конференция, е избран за секретар на ГК преди пет години, на сесията на ГК в Атланта.

От тогава Нг подчертава необхо-

димостта от поддържането на точна справка за членството по света. Наред с това Нг превръща запазването на църковния състав в една от ключовите фокусни точки на световната църква.

Престол-Пуесан изрича вероятно най-кратката реч, произнасяна някога при приемане на пост в историята на Генералната конференция, след като е избран за неин финансов директор, и замества пенсиониращия се Робърт Е. Лемън: „От името на моята съпруга и от мое име ще направим най-доброто, на което сме способни, с Божията помощ.“ – казва той.

Роден в Доминиканската република, Престол-Пуесан служи като финансов директор на различни административни равнища в църквата, които включват Атлантически съюз в Северна Америка, Евро-Азиатската дивизия и Северноамериканската дивизия.

Хедър Куинтана

История след история

Всички погледи са насочени към сцената на Аламодем, където се разказват грандиозните истории от сесията на Генералната конференция.

Но това не са единствените истории тук. Има още 65 000 други около нас. Всеки има история – жизнен опит, борби и победи, представи за Бог и за църквата.

Вслушайте се за момент в някои от свидетелствата на нашата многолика и очарователна църква.

проф. Джае Ман Парк
СЕУЛ, ЮЖНА КОРЕЯ

Като общопрактикуващ лекар и главен редактор в Корейска издателска къща Парк комбинира своите интереси в областта на здравето и издателската дейност чрез редица проекти, включително корейското списание „Дом и здраве“. Когато го запитахме за един от здравните проблеми в неговата държава, той ни обясни:

„Високото кръвно налягане е голям проблем. Корейците всеки ден консумират кимчи – ферментирали зеленчуци, както и много солена храна, което е възможна причина за този проблем. Имам приятел преподавател, чиито лекции са посещавани от много хора. Един следобед той попитал студентите си колко от тях са консумирали кимчи при последното си ядене. Всички вдигнали ръка. Приятелят ми останал шокиран и мисли това за невероятно. При всяко хранене всеки кореец консумира кимчи.“

Мери Съндър, Сухила Карунакаран, Руби (Уайт) Джонсън
ЧЕНАИ, ИНДИЯ

Тези приятелки имат много общо, включително и леката отпадналост след пътуването със самолет, както и любовта към служенето. (Мери помага при създаването на детската програма на Хоуп Ченъл Индия, а съпругът на Руби е директор на телевизионния канал.)

Мери: „Пристигнахме едва тази сутрин от Индия. Отне ни 24 часа със самолет и сменихме три различни полета, за да стигнем тук. Още не сме спали, но намираме за прекрасно да видим всички тези хора от различни места. Сякаш сме в небето.“

Ориан Салмон
ПАПЕТЕ, ТАИТИ

В таитянската традиция, ако жена носи цвете в косата отдясно, то тя е неомъжена, но щом го премести от лявата страна – страната на сърцето – това означава, че е сгодена. С тиха увереност

Салмон показва, че сега носи своето цвете отляво. Тя присъства на сесията с майка си – старейшина в една от основните църкви във Френска Полинезия.

„Мисля, че по-възрастните хора в нашата църква трябва да обръщат повече внимание на младите. Има разделение между поколенията и често не се разбираме помежду си. Когато имаме някаква идея, те не я приемат.“

СНИМКИ: ДЖОУЗЕФ КИСИНДЖЪР

Ваня Каспър

АМАРИЛО, ТЕКСАС, САЩ

През годините Ваня и нейното семейство живеят на различни места, включително в Аляска. С дългите часове на лятна дневна светлина и дългите часове на зимна тъмнина Аляска я научава да живее по часовник, вместо по слънцето. Всяко място, на което живеят, ги учи на нещо ново.

„Родом съм от Португалия, но Тексас сега е наш дом, защото моят съпруг е пастор тук. Просто винаги съм знаела, че ще бъда съпруга на пастор. Предчувствах го през цялото време. Харесва ми, но най-трудното нещо в това да бъдеш пасторска съпруга, е преместването.

Злата Гринченко, на 9 години

Владимир Гринченко

Никита Гринченко, на 10 години

ХЕЙГЪРСТАУН, МЕРИЛЕНД, САЩ

Родом от Украйна, Владимир Гринченко е пастор в Мериленд, Съединените щати. Той и неговата съпруга се радват да видят сесията на Генералната конференция през широко отворените очи на своите деца.

Владимир: Децата обичат да търсят съкровища в изложбената зала. Всички служители и това, което правят и което представят, сякаш ги хипнотизират. Могат да прекарат часове там и да обикалят, без да се оплакват. Невероятно е да ги видиш в действие. Отиват до всеки щанд.

Злата: Ще вземем няколко неща за нашите братовчеди в Украйна. Искаме да им изпратим подаръци, защото те не бяха тук.

Никита: Изложбената зала е като миниатюрно небе, заради всичките подаръци!

Гелдер Гамбоа

ОРИНДЖУОЛК, БЕЛИЗ

Искате да разберете какво вълнува Гамбоа? Просто попитайте. Той ще извади карти, истории и статистики. Младежите в църквата в Белиз например пламтят, според Гамбоа.

„Имаме общо 40 000 църковни членове в Белиз при население от 350 000. Ние сме втората по големина деноминация в страната след римокатолиците. Всъщност аз бях католик, но после Бог ме отведе в дом на адвентисти от седмия ден и те започнаха да споделят вярата си с мен. И тогава, за слава на Бога, аз приех вестта. Това беше преди около 25 години.“

Чарли Уайтхорс

МОНЮМЪНТ ВАЛИ, ЮТА, САЩ

Чарли е помощник-председател на служене сред американските коренни жители в съюзите Аризона и Невада-Юта. Той се стреми да съхрани традицията на Навахо в дома си, като например говори езика с децата си и носи традиционното облекло на племенните срещи.

„Коренните американски жители искат да останеш по-дълго при тях, с цел да си сътрудничиш и опознаеш хората, които са значими в очите им. Не е достатъчно да прекараш там само година или по-малко. Колкото по-дълго останеш, толкова повече ще те опознават и между вас ще се изгради доверие. Ако се срещаш с тях за кратко, те ще вземат решение за Христос, но после ще отстъпят и ще се върнат в църквата на първоначално си вярване. Трябва да си там, за да ги подкрепяш.

Молитва

И Прослава....

Семейството ни има проблеми: баща ми е тежък алкохолик и ни изостави. Моля, помогнете ми да се молим за него да познае Христос.

Каси, Кения

Молете се Бог да изцели съпруга ми от тежко заболяване.

Дейлин, Филипините

Искам да се ожена. Нека Бог ме води в избора ми.

Трезор, Того

Моля, застъпвайте се за брат ми, който е в болница повече от два месеца с много медицински проблеми. Молете се за изцеление и финансова помощ.

Мерлидел, Филипините

Молете се за успеха на евангелизирането в моята област и също Бог да даде надежда на семействата, които изгубиха близки при убийствата в Бени (юни 2015 г.).

Моузес, Демократична република Конго

Молете се за църквата, моето семейство и моята цел да стана пастор.

Промис, Зимбабве

Молете се за моя съюз, моята мисия и моето служене
Тендер, Мианмар

Къде
по света
се носи
това?

Участници в сесията на Генералната конференция в красиви традиционни облекла от цял свят. Можете ли да познаете страната на всеки човек от снимката?

ОТГОВОР: По часовниковата стрелка от горе вляво: Колумбия, Южна Африка, Мексико и Южна Корея.

СНИМКИ: ДЖОУЗЕФ КИСИНДЖЪР

Молитвеното място: Изпращайте искания за молитва и прослава (благодарност за отговорена молитва) на prayer@adventistworld.org. Нека те бъдат кратки и конкретни. Не всички ще бъдат публикувани. Моля, отбележете вашето име и държава. Може да изпращате искания и по факс на: 1-301-680-6638 или по пощата на адрес: Adventist World, 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring MD 20904-6600 U.S.A.